

jenž se ale nedá realizovati, a nikoliv i právo vůči přítomnému skutečnému otci. V tomto případě jde právě o to, že nezvěstný manžel se o práva dítěte starati nemůže neb nechce a že žaloba na oduznání manželského původu byla podána proto, by mohla býti uplatňována práva dítěte proti skutečnému otci. Vyhovuje tudíž zákonu, by se ochrana práva dítěte na pravdivé zjištění jeho rodinného stavu za ostatních zde nepopřených zákonných podmínek přiznala dítěti samému.

Nejvyšší soud nevyhověl opatrovníkovu dovolání, mimo jiné z těchto

důvodů:

Nesprávné posouzení po stránce právní shledává dovolatel v tom, že odvolací soud považuje pobyt nezvěstného Františka V. za trvale neznámý, protože pobyt jeho zůstal od narození dítěte nepřetržitě neznám a to po dobu tak dlouhou, že asi již nelze očekávati, že se František V. sám postará o zjištění pravdivého rodinného stavu dítěte. Než dovolatel vychází z mylného právního názoru chledně významu slov »trvale neznámého pobytu« § 159 obč. zák. ve znění III. novely, vykládaje slovo »trvale« jakoby mělo význam »na vždy«. Již větová spojitost, v níž zákon slovo to uvádí (»seit der Geburt des Kindes dauernd unbekannten Aufenthaltes«) poukazuje k tomu, že trvalost se vztahuje na dobu od narození dítěte do doby, kdy dítě popírá manželskost svého původu, tedy nikoli na dobu budoucí, takže pravděpodobnost návratu otce v úvahu nepřichází. Správně proto odvolací soud mluví o nepřetržitě neznámém pobytu otcově a jest v tom ohledu právní názor soudu odvolacího bezvadný.

Čís. 293.

Nepřípustné dovolání nemá odkládacího účinku po rozumu § 505, odstavec třetí, c. ř. s., třebaže bylo dovolání prvou stolicí na soud přijato, odpůrci sděleno a dále předloženo.

(Rozh. ze dne 15. října 1919, R I 402/19.)

V řízení o námitkách proti výpovědi nájemní smlouvy byla soudní výpověď rozsudkem prvé stolice zachována v platnosti. Odvolací soud potvrdil rozsudek prvé stolice, oceniv předmět sporu na 1000 K. Dovolání žalované strany, prvou stolicí na soud přijaté, odpůrci sdělené a nejvyššímu soudu předložené, bylo rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 10. září odmítnuto jako nepřípustné. Mezitím žalobce navrhl dle shodných rozsudků obou nižších stolic exekuci nuceným vyklizením najatých místností. Prvá stolice exekuci povolila. Rekursní soud návrh na povolení zamítl, uváživ toto: Stěžovatelka zcela správně poukazuje na změnu § 505 odstavec třetí c. ř. s., z kterého vypuštěno bylo při jeho novelisaci původní ustanovení, že dovolání proti potvrzujícímu rozsudku druhé stolice nemá účinku odkládacího. Ze změny této dlužno usuzovati, že dovolání zastavuje výkonost i potvrzujícího rozsudku druhé stolice, pokud o něm rozhodnuto nebylo. Ustanovení to souvisí s nynějším do-

slovem § 502 c. ř. s., odstavec čtvrtý, kde odvolání proti potvrzujícím rozsudkům přípustno je, pouze ve výjimečných případech. V tomto případě nebylo dovolání proti rozsudku druhé stolice vráceno dovolatelce jako nepřípustné, nýbrž bylo předloženo nejvyššímu soudu, a má proto, pokud nebylo vyřízeno, účinek, exekuci zastavující.

Nejvyšší soud obnovil povolující usnesení první stolice.

Důvody:

Přisvědčení sluší rekursnímu soudu v tom, že dovolání i proti potvrzujícímu rozsudku druhé stolice zastavuje vykonatelnost rozsudku potvrzeného. To však platiti může jen v těch případech, kde se dovolání proti potvrzujícímu rozsudku druhé stolice připouští. Kde takové dovolání zákonem je vyloučeno, vešel rozsudek stolice první nezadržitelně v moc práva, stal se titulem exekucním (§ 1 ex. ř.) a soud jest dle § 3 ex. ř. povinen exekuci podle něho straně oprávněné povolit, aniž může okolnost, že strana povinná podala po zákonu nepřípustné dovolání a soud je protiprávně přijal, zbaviti vymáhajícího věřitele práva k vedení exekuce. Je-li také právě takový případ se tu udál, slušelo důvodnému rekursu vymáhajícího věřitele vyhověti, naříkané usnesení změnit a obnovit usnesení stolice první.

Čís. 294.

Není závady, by na základě listiny, podepsané třemi testamentárními svědky, postrádající však podpisu zůstavitele, byly k návrhu v nesporném řízení přisežně vyslechnuti svědci poslední vůle, by se zjistilo, zda nejedná se o ústní poslední pořízení a jakého obsahu.

(Rozh. ze dne 15. října 1919, R I 411/19.)

V pozůstalostní věci po Marii V-ové usnesl se pozůstalostní soud k návrhu testamentárních dědiců, že vyslechne přisežně osoby, jež podepsaly listinu ze dne 27. září 1918, jež opatřena jest nadpisem »Moje poslední vůle« a jež byla na soudě přihlášena, poněvadž řečená listina, nejsouc zůstavitelkou podepsána, nemá sice náležitosti poslední vůle, není však vyloučeno, že jest spisem, vyhotoveným, pokud se týče podepsaným svědky poslední vůle, že osoby tyto přítomny byly ústnímu projevu zůstavitelky jako svědci tohoto ústního projevu a to, jak se tvrdí, jako svědci dožádání, poněvadž dále zástupcem testamentárních dědiců činěn byl návrh na přisežný výslech, bylo návrhu tomuto dle § 576 zák. obč. vyhověti. Rekursní soud usnesení to potvrdil, a to z těchto důvodů: Neprávem tvrdí stěžovatel, že zůstavitelka neobmyslela ústně učiniti poslední pořízení, neboť neuvedl konkrétních skutečností, ani nenabídl důkazů pro toto své tvrzení. Naopak dcera zůstavitelky předložila shora citovanou listinu, označila ji jako ústní pořízení zůstavitelky a soud pozůstalostní, zachovávaje zásadu vyhledávací, předepsanou pro řízení nesporné §§ 1, 2 čís. 5, 6 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z. k návrhu strany ve smyslu § 66 cit. pat. se usnesl veškeré okolnosti a po-